

6.2 ช่วยเหลือด้านการรักษาพยาบาล⁸⁰ แยกเป็นสองแผนคือ หนึ่งแผนช่วยเหลือด้านการรักษาพยาบาลในโรงพยาบาลแก่ผู้สูงอายุ (The Medicare Program) ประธานาธิบดีจอห์น สันลงนามในกฎหมายการรักษาพยาบาลปี 1965 (The Medicare Bill of 1965) ในวันที่ 30 กรกฎาคม 1965 กำหนดให้มีการบริการรักษาพยาบาลในโรงพยาบาลแก่คนอเมริกันผู้สูงอายุ (มีอายุตั้งแต่ 65 ปีขึ้นไป) อันถือเป็นส่วนหนึ่งของระบบประกันสังคม เงินที่ใช้ดำเนินการเป็นเงินที่รัฐบาลเรียกเก็บเพิ่มจากคนอเมริกันเมื่อจ่ายเงินประกันสังคม และสองแผนช่วยเหลือด้านการรักษาพยาบาลในโรงพยาบาลแก่คนยากจน (The Medicaid Program) นำใช้เดือนกรกฎาคม 1966 เป็นบริการรักษาพยาบาลในโรงพยาบาลที่รัฐบาลให้แก่คนอเมริกันที่ยากจน เงินที่ใช้ดำเนินการเป็นเงินที่รัฐบาลจัดสรรมาจากเงินภาษีรายได้

6.3 ช่วยเหลือคนยากไร้ด้วยการคงการสืบทอดแผนต่อสู้ความยากจน (The War on Poverty Plan) ที่เริ่มน่าตั้งแต่ปี 1964 ขณะเดียวกันรัฐสภาได้ผ่านกฎหมายพัฒนาพื้นที่เชิงเทือกเขาแอปปานาเลเซียนปี 1965 (The Appalachian Regional Development Act of 1965)⁸¹ กำหนดพื้นที่ที่มีภูมิประเทศที่เชิงเทือกเขาแอปปานาเลเซียนเพื่อการทำเกษตรกรรมและการตั้งมั่น รวมทั้งรัฐบาลให้การสนับสนุนในแผนบทบาทชุมชนในปี 1965 (The Community Action Program)⁸² เพื่อส่งเสริมให้ผู้ยากไร้ร่วมตัวเพื่อการก้าวมีบทบาทเพิ่มมากขึ้นในสังคมและมีส่วนร่วมตัดสินใจ แก้ไขในปัญหาที่มีผลกระทบต่อสังคมผู้ยากไร้ โดยรัฐบาลจัดคณะกรรมการความอยุติธรรมให้คำปรึกษาเพื่อให้กิจกรรมชุมชนที่เกิดขึ้นเป็นที่ยอมรับของสังคมภายนอก และถูกต้องตามวิถีทางแห่งกฎหมาย

6.4 จัดตั้งกระทรวงเคหะและพัฒนาครในปี 1965 สืบเนื่องมาจากการประธานาธิบดี จอห์น สันต้องการยกระดับคุณภาพชีวิตคนอเมริกันในเรื่องที่อยู่อาศัยในสังคมเมืองก็จะจัดชุมชน แออัดหรือสลัมให้หมดไป จัดวางผังเมืองใหม่ให้มีระเบียบ สวยงามและมีสภาพแวดล้อมที่ดี ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้นเป็นผลให้ในวันที่ 31 สิงหาคม 1965 รัฐสภากำหนดจัดตั้งกระทรวงเคหะและพัฒนาครปี 1965 (The Department of Housing and Urban Development)⁸³ โดยมีโรเบิร์ต ซี. วีเวอร์ (Robert C. Weaver) อเมริกันผู้คว้ารางวัลโนเบลสาขาสถาปัตยกรรม จัดสร้างอาคารที่พักให้ผู้ยากไร้ได้เข้าในราคากลาง จัดสถานที่พักผ่อนและสวนสาธารณะแก่ชาวเมือง และจัดวางผังเมืองใหม่ให้เป็นระเบียบ และสะอาด จากการมีกระทรวงเคหะและพัฒนาครเป็นผลให้รัฐสภาพรับผิดชอบดูแลชุมชนและอัคคีในสังคมเมืองใหญ่ ปลูกสร้างอาคารชุดให้ผู้ยากไร้ได้เข้าพักในราคากลาง จัดวางผังเมืองให้เป็นระเบียบ

และสะอาดน่าอยู่ และในวันที่ 20 ตุลาคม 1966 รัฐสภาผ่านกฎหมายเมืองสาธิปี 1966 (The Demonstration Cities Act of 1966)⁸⁵ กำหนดจัดสรรเงิน \$1200 ล้านแก่รัฐบาลกลางเพื่อใช้จัดแหล่งสันมิในสังคมเมืองใหญ่ จัดการผู้เมืองให้เป็นระเบียบและสะอาดน่าอยู่ จัดสร้างเมืองใหม่หรือหมู่บ้านใหม่ (พร้อมสาธารณูปโภค โรงเรียน โรงพยาบาล ร้านค้า โบสถ์ สาขาน่าวาราชการที่จำเป็น บ้านและอาคารที่พัก) เพื่อลดความแออัดในสังคมเมืองใหญ่ ในพื้นที่บริเวณเมืองรอบนอกสังคมเมืองใหญ่ ให้ประชากรของแหล่งสันมิที่ถูกเรียกได้เข้าอาศัยในรูปชื่อหรือเช่าในราคากูก และได้รับบริการเช่นอยู่ในสังคมเมืองใหญ่ พร้อมจัดบริการขนส่งมวลชนอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อการเดินทางจากที่พักอาศัยใหม่manyที่ทำงานในสังคมเมือง

6.5 กำจัดมลภาวะ (Pollution)⁸⁶ มลภาวะคือความสกปรก มลภาวะมีในสังคมเมืองใหญ่และสังคมเมืองอุตสาหกรรม มลภาวะของทรัพยากริมแม่น้ำและแม่น้ำที่สำคัญเด่นชัดเป็นมลพิษ คือพิษหรืออันตรายจากความสกปรกทางน้ำและอากาศ โดยเฉพาะมลพิษทางอากาศเกิดจากควัน ฝุ่น ยานยนต์ เสียงและสารมลพิษที่หลอยปะปนในอากาศ มลพิษทางน้ำเกิดจากประชาชนและโรงงานอุตสาหกรรมทึ่งหรือปล่อยสารมลพิษลงไปในน้ำ การกำจัดมลภาวะทางน้ำและอากาศเริ่มในวันที่ 12 สิงหาคม 1965 โดยรัฐสภาผ่านกฎหมายคุณภาพน้ำปี 1965 (The Water Quality Act of 1965) กำหนดกำจัดมลภาวะของน้ำในทะเลสาบอีรี (Lake Erie) ด้วยการรักษาความสะอาดของน้ำในทะเลสาบอีรีให้มีคุณภาพดีดังเดิม ในปี 1966 รัฐสภาผ่านกฎหมายปรับสภาพน้ำให้สะอาดปี 1966 (The Clean Water Restoration Act of 1966) กำหนดพื้นที่รักษาคุณภาพน้ำในแม่น้ำให้ใสสะอาด และกฎหมายกำจัดมลภาวะทางอากาศปี 1966 (The Air Pollution Act of 1966) กำหนดใช้เวลา 3 ปี ด้วยงบประมาณ \$186 ล้าน เพื่อกำจัดมลภาวะทางอากาศให้หมดไป นอกจากนี้ทั้งรัฐบาลกลางและรัฐบาลลรัฐยังได้ร่วมมือกันกำหนดแผนเก็บและทำลายขยะมูลฝอยอย่างมีประสิทธิภาพ

6.6 จัดตั้งกระทรวงคนงานในปี 1966⁸⁷ ประธานาธิบดีจ่อหันสัน เห็นความจำเป็นต้องมีหน่วยงานรับผิดชอบโดยตรงด้านการคนงาน เป็นผลให้ในวันที่ 2 มีนาคม 1966 ประธานาธิบดีจ่อหันสันเสนอต่อรัฐสภาเพื่อการจัดตั้งกระทรวงคนงาน รัฐสภาให้การเห็นชอบกำหนดจัดตั้งกระทรวงคนงาน (The Department of Transportation) ในวันที่ 13 ตุลาคม 1966 รับผิดชอบในงานคนงานทางบก เรือ อากาศ รวมถึงงานสร้างถนนหลวงหรือถนนสายสำคัญ (highway) งานหน่วยลาดตระเวนตรวจชายฝั่งทะเล (Coast Guard) งานของสภากาชาดนานาชาติ (The Civil Aeronautics Board) และงานของคณะกรรมการการค้าระหว่างรัฐ (Interstate Commerce

Commission) เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อความปลอดภัยในการใช้ยานพาหนะและถนนหลวงที่สร้างอย่างมีคุณภาพ ในปี 1966 รัฐสภาผ่านกฎหมายความปลอดภัยในการจราจรปี 1966 (The Traffic Safety Act of 1966)⁸⁸ กำหนดให้อำนาจรัฐบาลกลางควบคุมคุณภาพการผลิตยานยนต์เพื่อความปลอดภัยในการเดินทาง และกฎหมายความปลอดภัยของถนนหลวงปี 1966 (The Highway Safety Act of 1966)⁸⁹ กำหนดจัดตั้งเงินกองทุนของรัฐบาลกลางเพื่อใช้ในแผนสร้างถนนที่มีคุณภาพในท้องถิ่นและมารถเพื่อความปลอดภัยในการจราจร ด้วยกฎหมายความปลอดภัยในการจราจรและถนนหลวงที่มีคุณภาพปี 1966 มีส่วนอย่างมากในอันทำให้อุบัติเหตุจากการเดินทางโดยยานพาหนะลดน้อยลง

6.7 ให้การสนับสนุนสร้างสรรการทำบุญบำรุงเผยแพร่ศิลปะวัฒนธรรมอเมริกัน⁹⁰ ด้วยรัฐบาลเล็งเห็นคุณค่าของศิลปะและวัฒนธรรมอเมริกันที่ควรแก่การสร้างสรรการทำบุญบำรุงเผยแพร่เป็นผลให้ในปี 1965 รัฐบาลกำหนดจัดตั้งเงินกองทุนแห่งชาติเพื่องานศิลปะ (The National Endowment for the Arts) เป็นความช่วยเหลือด้านการเงินที่รัฐบาลให้แก่ศิลปินอเมริกันเพื่อการสร้างสรรและแสดงผลงานศิลปะ และจัดตั้งเงินกองทุนแห่งชาติเพื่องานมนุษยศาสตร์ (The National Endowment for the Humanities) เป็นความช่วยเหลือด้านการเงินที่รัฐบาลให้แก่ผู้เชี่ยวชาญทางมนุษยศาสตร์ (มนุษยศาสตร์เป็นวิชาว่าด้วยเรื่องคุณค่าทางจิตใจและผลงานของคนด้านวรรณคดี ประวัติศาสตร์ ศิลปะ ภาษาศาสตร์ ศาสนาและปรัชญา) เพื่อสนับสนุนการศึกษาค้นคว้างานทางมนุษยศาสตร์ให้เข้าใจอย่างลึกซึ้งและตีความซึ้งแข็งเผยแพร่ให้กับอเมริกันได้ชำชึงในประวัติศาสตร์แห่งความเจริญทางวัฒนธรรมบนประเพณีอันดึงดีงามของอเมริกา เพื่อให้เยาวชนมีความภูมิใจในความเป็นชาติ สหรัฐอเมริกา การสนับสนุนเพื่อการสร้างสรร ศึกษา ทำบุญบำรุง เผยแพร่งานด้านศิลปะและมนุษยศาสตร์ที่รัฐบาลกลางในสมัยประธานาธิบดีจอนห์สันให้แก่ศิลปิน และผู้เชี่ยวชาญในปี 1965 นับเป็นครั้งที่สองในประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา (ครั้งแรกในสมัยประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลต์ ภายใต้แผนข้อตกลงใหม่)

6.8 แก้ไขปัญหาการแบ่งแยกเชื้อชาติในเรื่องการใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งและเรื่องที่อยู่อาศัยสืบเนื่องมาจากเจ้าหน้าที่ในรัฐทางใต้ ได้แก่ อะลาบามา มิสซิสซิปปี หลุยส์เซียนา จอร์เจีย และคาโรไลนาใต้กีดกันอเมริกันผิวดำในการลงทะเบียนออกเสียงเลือกตั้งด้วยวิธีการบ่มขุ่นหรือทดสอบความรู้ด้วยการอ่านและเขียนอันเป็นการลิด落ตอนสิทธิทางการเมืองของคนอเมริกันผิวดำ ผู้ไม่กล้าไปใช้สิทธิทางการเมืองมากกว่าครึ่งหนึ่งของคนอเมริกันผิวดำผู้นี้สิทธิ การประท้วงเพื่อการมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งมีขึ้นระหว่างวันที่ 21-26 มีนาคม 1965⁹¹ นำโดยมาร์ติน ลูเซอร์ คิง จูเนียร์ นำการเดินประท้วงจากเมืองเซลมา (Selma) ไปยังเมืองมอนท์กากมอร์ (Montgomery) อะลาบามา

ที่เมืองเซลามานีผู้เริ่มเดินประท้วง 2500 คน ใช้เวลาเดินประท้วงห้าวัน ระหว่างทางมีผู้เข้าสู่หมู่บ้านร่วมเดินประท้วงด้วย (อเมริกันผิวขาวส่วนใหญ่มาจากรัฐทางเหนือ) เมื่อถึงเมืองมอนต์โกเมอร์รีผู้ร่วมเดินบนประท้วงถึง 25,000 คน การเดินบนประท้วงเป็นไปอย่างสงบโดยได้รับการคุ้มกันจากหน่วยกองทหารรักษาดินแดนของชาติประจำลากานามา รัฐบาลถูกกล่าวติดตามความเคลื่อนไหวอย่างใกล้ชิด และประธานาธิบดีจอห์นสันเร่งผลักดันให้รัฐสภาผ่านกฎหมายเพื่อการแก้ไขปัญหาผลคือในวันที่ 10 สิงหาคม 1965 รัฐสภาผ่านกฎหมายสิทธิออกเสียงเลือกตั้งปี 1965 (The Voting Rights Act of 1965)⁹² กำหนดให้การปักป้องสิทธิ公民อเมริกันผิวดำในการออกเสียงเลือกตั้ง โดยรัฐบาลถูกกล่าวภัยให้การดำเนินงานของกระทรวงยุติธรรมมีอำนาจเข้าตรวจสอบรายชื่อผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง และควบคุมกระบวนการใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งโดยเฉพาะในห้ารัฐทางใต้คือ คาร์โรไลนาใต้ จอร์เจีย อะลากานามา มิสซิสซิปปี และหลุยส์เซียนา เพื่อให้คนอเมริกันผิวดำได้ใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งอย่างสมบูรณ์ ด้วยกฎหมายสิทธิออกเสียงเลือกตั้งปี 1965 และการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพของเจ้าหน้าที่กระทรวงยุติธรรม เป็นผลให้ในวันที่ 10 เมษายน 1966 กระทรวงยุติธรรมประกาศอย่างเป็นทางการว่าคนอเมริกันผิวดำในห้ารัฐทางใต้ไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งเพิ่มมากขึ้นนับจำนวนเกือบครึ่งหนึ่งของคนอเมริกันผิวดำผู้มีสิทธิ ในเรื่องที่อยู่อาศัยเป็นอีกปัญหานึงที่มีการแบ่งแยกเหยียดผิวในสหรัฐอเมริกา ในย่านที่อยู่อาศัยคนอเมริกันผิวขาว ยกแก่คนอเมริกันผิวคล้ำจะเข้าอยู่อาศัยไม่ว่าจะเป็นเช่าหรือซื้อ เพราะคนอเมริกันผิวขาวปฏิเสธกันด้วยพฤติกรรมและราคาเช่าซื้อหรือซื้อที่อยู่อาศัยที่ค่อนข้างสูงอันเป็นการสร้างความไม่เสมอภาคและลิตรอนสิทธิคนอเมริกันผิวคล้ำในเรื่องที่อยู่อาศัย ประธานาธิบดีจอห์นสันเห็นความจำเป็นต้องสร้างความเสมอภาคและจัดปัญหาการแบ่งแยกเหยียดผิวในเรื่องที่อยู่อาศัยเป็นผลให้ในวันที่ 11 เมษายน 1968 ประธานาธิบดีจ ohnson สั่งลงนามในกฎหมายสิทธิพลเมืองอเมริกันปี 1968 (The Civil Rights Act or The Housing Act of 1968)⁹³ กำหนดห้ามการแบ่งแยกเหยียดผิวในการขายหรือเช่าที่อยู่อาศัย (ประมาณ 80 เปอร์เซนต์ของที่อยู่อาศัยในสหรัฐอเมริกา) อันเป็นการให้โอกาสแก่คนอเมริกันผิวคล้ำได้มีที่อยู่อาศัยที่มีสภาพแวดล้อมที่ดีและมีความเสมอภาคเท่าเทียมกับคนอเมริกันผิวขาว

7 ความก้าวหน้าในโครงการภาคอาชญากรรมสหัสแตกาเริกา จากการศึกษาด้านแล็กเอดองด์ ของการบินและอวกาศ (องค์การนาซา) ผลคือในวันที่ 9 มกราคม 1968 ยานอวกาศเชอเวเยอร์ 7 (Surveyor 7) สามารถลงจอดบนพื้นผิวดวงจันทร์และถ่ายภาพพื้นผิวดวงจันทร์มายังโลก⁹⁴ ในวันที่ 11 ตุลาคม 1968 ยานอวกาศอะพอลโล 7 (Apollo 7) พร้อมมนุษย์อวกาศ 3 คน กำหนดลงจอดบนผิวดวงจันทร์ การปฏิบัติการล้มเหลวเพราะเกิดข้อผิดพลาดทางเทคนิคและมนุษย์อวกาศทั้ง 3 คนป่วย

ด้วยไข้หวัด⁹⁵ ในวันที่ 21 ธันวาคม 1968 ยานอวกาศอะพอลโล 8 (Apollo 8) พร้อมมุขย์อวกาศ 3 คน ปฏิบัติการในอวกาศ 6 วันด้วยการโครงการดวงจันทร์ 10 รอบ พร้อมการสื่อสารด้วยเสียง และถ่ายภาพมานะง์โลก ยานอวกาศอะพอลโล 8 กลับสู่โลกในวันที่ 27 ธันวาคม 1968 โดยหล่นลงในมหาสมุทรแปซิฟิกห่างจากเกาะสาววยไปทางตะวันตกเฉียงใต้ 1200 ไมล์⁹⁶

8. รัฐสภาผ่านบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 25 ในปี 1967 สืบเนื่องมาจากในวันที่ 22 พฤษภาคม 1963 ประธานาธิบดีจอห์น เอฟ. เคนเนดี้ถูกกลอนยิงเสียชีวิต และลินดอน บี. จอห์นสัน รองประธานาธิบดีขึ้นดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีบริหารประเทศช่วงปี 1963-1964 โดยไม่มีรองประธานาธิบดีช่วยงานบริหารประเทศ เพราะไม่มีมาตรฐานให้รัฐธรรมนูญให้อำนาจรองประธานาธิบดีที่ขึ้นดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี (ด้วยเหตุประธานาธิบดีเสียชีวิตในช่วงสมัยการเป็นประธานาธิบดี) เลือกผู้ใดเป็นรองประธานาธิบดี อันมีผลให้ประธานาธิบดีจอห์นสันต้องมีภาระหนักในการบริหารประเทศช่วงปี 1963-1964 ด้วยสาเหตุดังกล่าวข้างต้นเป็นผลให้รัฐสภาร่างบทเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 25 (The Twenty-fifth Amendment)⁹⁷ มีผลบังคับใช้ในวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 1967 กำหนดให้อำนาจประธานาธิบดีเลือกรองประธานาธิบดี (ในกรณีที่ไม่มีผู้ใดดำรงตำแหน่งนี้ในวาระ) รวมครอบคลุมถึงในกรณีที่ประธานาธิบดีในวาระไว้ความสามารถในการนำการบริหารประเทศประธานาธิบดีหรือรัฐสภามีอำนาจประกาศแต่งตั้งรองประธานาธิบดีขึ้นดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีแทน

9. มาร์ติน ลูเซอร์ คิง, จูเนียร์ และโรเบิร์ท เอฟ. เ肯เนดี้ ถูกกลอนยิงเสียชีวิตในปี 1968 มาร์ติน ลูเซอร์ คิง, จูเนียร์ (Martin Luther King, Jr. 1929-1968) ถูกกลอนยิงเสียชีวิตในวันที่ 4 เมษายน 1968 ที่เมืองเมมฟิส (Memphis) เทเนสซี⁹⁸ เจนส์ อิร์ล เรย์ (James Earl Ray) คือฆาตกรมาร์ติน ลูเซอร์ คิง, จูเนียร์ นามเมมฟิสเพื่อร่วมประท้วงเงินเรียกร้องเพื่อค่าแรงงานแก่เจ้าหน้าที่เก็บขยะอเมริกันผิวดำ การเสียชีวิตของมาร์ติน ลูเซอร์ คิง, จูเนียร์ สร้างความเสียใจอย่างมากแก่อเมริกันผิวดำ ขณะเดียวกันกระดุนให้รัฐบาลภายใต้การนำของประธานาธิบดีจอห์นสันถึงเห็นความสำคัญยิ่งในอันแก้ไขปัญหาการแบ่งแยกเชื้อชาติ เพื่อลดการประท้วงของอเมริกันผิวดำที่จะมีต่อรัฐบาลและอเมริกันผิวขาว

โรเบิร์ท เอฟ. เ肯เนดี้ ถูกกลอนยิงในวันที่ 5 มิถุนายน 1968 ที่เมืองลอส แอนเจลิส (Los Angeles) แคดิฟอร์เนีย⁹⁹ และเสียชีวิตในวันที่ 6 มิถุนายน 1968 เชอแซน บี. เชอแซน (Sirhan B. Sirhan) ชาว约瑟夫 แดเคนคือฆาตกร โรเบิร์ท เอฟ. เ肯เนดี้มาลาส แอนเจลิสเพื่อรับรองค่าเสียเพื่อการรับเลือกเป็นตัวแทนของพรรครเดโมครติกในการเลือกตั้งประธานาธิบดีเดือนพฤษภาคม 1968

การเสียชีวิตของโรเบิร์ท เอฟ. เ肯เนดี้กระตุ้นให้รัฐบาลภายใต้การนำของประธานาธิบดีจอห์นสัน จัดตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงอันน่าสูงความรุนแรงในสหรัฐอเมริกาและวุฒิสมาชิกอีกครึ่งเอ็ด. เคนเนดี้ (Edward M. Kennedy น้องชายโรเบิร์ท เอฟ. เ肯เนดี้) ประกาศเข้าสืบทอดความเป็นนักการเมืองของครอบครัวเคนเนดี้

ผลงานด้านการค่างประเทศภายใต้การนำของประธานาธิบดีลินดอน บี. จอห์นสัน

1963-1969

นโยบายด้านประเทศของสหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของประธานาธิบดีลินดอน บี. จอห์นสัน คงขึ้นตามแนวโน้มทางต่างประเทศของประธานาธิบดีจอห์น เอฟ. เ肯เนดี้ กือ ต่อต้านและสกัดกั้น การขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ในเวียดนามได้และเบอร์ลินตะวันตก ให้ความช่วยเหลือด้าน การเงิน เศรษฐกิจ เทคโนโลยีและการทหารแก่ทุกชาติเพื่อให้สามารถยืนหยัดอยู่ได้และปฏิเสธลัทธิ คอมมิวนิสต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระชับความสัมพันธ์และให้ความช่วยเหลือแก่ชาติเกิดใหม่และ ชาติด้อยพัฒนาในแอฟริกา เอเชียและละตินอเมริกา รวมทั้งสหรัฐอเมริกาเองให้การสนับสนุนการ ปฏิรูปด้านขององค์การสหประชาชาติ และขยายการค้าการลงทุนของสหรัฐอเมริกาในตลาดโลก ผลงานด้านประเทศของประธานาธิบดีจอห์นสันที่ควรแก่การกล่าวถึงกือ

1. สหรัฐอเมริกาพยายามรักษาความสัมพันธ์อันดีกับละตินอเมริกา ในวันที่ 22 พฤษภาคม 1963 ประธานาธิบดีจอห์น เอฟ. เ肯เนดี้ ถูกกลบยิงเสียชีวิต พิธีฝังศพที่สุสานแห่งชาติอาร์ลิงตัน (Arlington National Cemetery) ในวันที่ 25 พฤษภาคม 1963 มีผู้นำประเทศและตัวแทนจากต่าง ประเทศต่าง ๆ เข้าร่วมพิธีประมาณ 220 คน เป็นตัวแทนจากกลุ่มประเทศละตินอเมริกาประมาณ 100 คน ในวันที่ 26 พฤษภาคม 1963 ประธานาธิบดีจอห์นสัน "ได้กล่าวขึ้นยันแก่ตัวแทนจากกลุ่ม ประเทศละตินอเมริกาจำนวน 100 คนก่อนเดินทางกลับประเทศกว่า สหรัฐอเมริกาลงให้การสนับสนุน ในแผนพันธมิตรเพื่อความก้าวหน้า (The Alliance for Progress Program 1961) ให้ปฏิบัติการต่อ ไปโดยสหรัฐอเมริกาคงให้ความช่วยเหลือด้านการศึกษา การแพทย์สาธารณสุข เศรษฐกิจ และ ปฏิรูปสังคมหรือยกระดับความเป็นอยู่ของประชาชนในละตินอเมริกาให้ดีขึ้น เพื่อคงระบบประ ชาธิปไตยและปฏิเสธการขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ และยอมรับว่ามีความทหารที่ชื่นชอบ ในระบบเผด็จการพยาญมาเข้ามีอิทธิพลหรือมุ่งโค่นอำนาจรัฐบาลประชาธิปไตยในกัวเตมาลา อิสราเอล สาธารณรัฐโคลอมบี亚 และชอนดูรัส ซึ่งรัฐบาลอเมริกันเห็นด้วยและคงให้การสนับสนุนในรัฐบาล ประชาธิปไตยในประเทศไทยแล้วนี้"

สหรัฐอเมริกาแก้ปัญหาคลองปานามาในปี 1964 ดังได้เรียนมาแล้วว่าคลองปานามา (Panama Canal) ยาว 81.63 กิโลเมตรเชื่อมอ่าวลิมอน (Limon Bay) ในมหาสมุทรแอตแลนติก กับ อ่าวปานามา (The Bay of Panama) ในมหาสมุทรแปซิฟิก สืบเนื่องมาจากในเดือนพฤษภาคม 1903 ค่ายสนธิสัญญาปี 1903 (The Hay-Bunau-Varilla Treaty of 1903) รัฐบาลปานามาอนุญาต ให้สหรัฐอเมริกาบุคคลองปานามากว้าง 16 กิโลเมตร ยาว 64 กิโลเมตร มีอำนาจบริหารจัดการเต็ม ที่เป็นการถาวรในแนวคลอง โดยสหรัฐอเมริกาต้องจ่ายค่าอนุมัติเบื้องแรกแก่ปานามา \$10 ล้าน จ่าย เป็นรายปีแก่ปานามาปีละ \$2.5 แสน (เริ่มเก็บในปี 1913) และรับรองในเอกสารของปานามา เริ่ม บุคคลในปี 1906 บุคลเสร็จในปี 1914 ค่าใช้จ่ายเพื่อการบุคคลองปานามา \$380 ล้าน (เป็นค่าอนุมัติเบื้อง แรกจ่ายปานามา \$10 ล้าน ค่าสาธารณูปโภค \$20 ล้าน จ่ายแก่บริษัทผู้รับสัมปทานก่อน \$40 ล้านและค่าบุคลจริง \$310 ล้าน) เรือสินค้าแล่นผ่านครั้งแรกในวันที่ 15 สิงหาคม 1914 ประธานาธิบดีวูดโร วิลสันทำพิธีเปิดอย่างเป็นทางการในวันที่ 12 กรกฎาคม 1920 สหรัฐอเมริกา แบ่งเงินค่าผ่านคลองรายปีเพิ่มแก่รัฐบาลปานามาจาก \$2.5 แสนในปี 1913 เป็น \$4.3 แสนในปี 1936 และ \$2 ล้าน ในปี 1955 นับจากปี 1950 เป็นต้นมาชาวปานามามีท่าที่ต่อต้านสหรัฐอเมริกา ในการบริหารจัดการคลองปานามาและพื้นที่แนวคลองปานามา ทั้งเรียกร้องให้รัฐบาลปานามาเข้า ดำเนินการแทนสหรัฐอเมริกา นำสู่การประท้วงในปี 1964 ในรูปการเดินขบวนและก่อความวุ่นวาย กล่าวโจมตีสหรัฐอเมริกา สหรัฐอเมริกาในเดือนธันวาคม 1964 เสนอจะมีการเจรจาแก้ไขสนธิ สัญญาปี 1903 แต่ไม่มีการเจรจาใด ๆ เกิดขึ้น ในปี 1968 ผู้นำทหารคือนายพลเซอร์เรรา (General Omar Torrijos Herrera) ซึ่งชอบในระบบเผด็จการที่นักปีกมองปานามาแสดงถ่วงท่าที่เด่นชัดในอันยุติ บทบาทของสหรัฐอเมริกาในการบริหารจัดการคลองปานามาและพื้นที่แนวคลองปานามา เป็นผล นำสู่การเจรจาอย่างจริงจังและมีการลงนามในสนธิสัญญาสองฉบับในปี 1977 (ในสมัยประธานาธิบดี จิมมี คาร์เตอร์)

สหรัฐอเมริกาเข้าแทรกแซงในสาธารณรัฐโคลินินกันในปี 1965 สืบเนื่องมาจากใน เดือนธันวาคม 1962 ของ บอสช์ (Juan Bosch) สัญญา กับชาวโคลินินกันว่าจะยกระดับคุณภาพชีวิต ชาวโคลินินกันให้ดีขึ้นด้วยการจะจัดสรรที่ดินทำเกษตรกรรม และจะให้ความช่วยเหลือด้านเศรษฐกิจ การเงิน เป็นผลให้บอสช์ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีสาธารณรัฐโคลินินกัน ของ บอสช์ซึ่งชอบใน ระบบเผด็จการคัสโตร ได้นำพรรคพวกคอมมิวนิสต์เข้าร่วมรัฐบาลบริหารประเทศ เป็นผลให้ในเดือน กันยายน 1963 คอมมิวนิสต์และผู้นำชนชั้นสูงของสาธารณรัฐโคลินินกันรวมตัวกันบังคับให้ ของ บอสช์ออกจากตำแหน่งประธานาธิบดี คอมมิวนิสต์นำการจัดตั้งรัฐบาลใหม่เรียกวันตา (Junta)

เป็นคณะบุคคลร่วมกันบริหารประเทศ ต้นปี 1965 ของ บอสซ์และพวกร่วมกำลังกันมุ่งได้ในอำนาจ
รัฐบาลจันตา สามารถบุกเข้ายึดพื้นที่บางส่วนของกรุงซาโนโตร โดมินิกาได้ (Santo Domingo) เป็น
ผลให้ลินdon บี. จอนห์สันประกาศหลักการขอห์นสันปี 1965 (The Johnson Doctrine of 1965)¹⁰⁰
กำหนดสร้างอเมริกางใช้กองกำลังทหารอเมริกันเข้าแทรกแซงขัดขวางสกัดกั้นกลุ่มคอมมิวนิสต์
ไม่ให้ก้าวขึ้นมาอีก สำหรับในวันเดียวกัน ทางฝ่ายตะวันตกอันหมายถึงภาคพื้นทวีปอเมริกา
เหนือ ภาคพื้นทวีปอเมริกาใต้ และหมู่เกาะในทะเลแคริบเบียนหรือโลกใหม่ (Western Hemisphere or
New World) ในทางปฏิบัติเริ่มในวันที่ 28 เมษายน 1965 โดยประธานาธิบดีจอนห์สันประกาศส่ง
กองเรืออเมริกันมุ่งสู่สาธารณรัฐโดมินิกันเพื่อขับไล่คอมมิวนิสต์และป้องกันทรัพย์สินของคน
อเมริกันที่ทำการธุรกิจในสาธารณรัฐโดมินิกัน หากเกิดการจลาจลวุ่นวาย และในวันที่ 2 พฤษภาคม 1965
ประธานาธิบดีจอนห์สันจัดส่งกองทหารอเมริกัน 20000 คน¹⁰¹ เข้าแทรกแซงประจำการในสาธารณรัฐ
โดมินิกันร่วมกับกองกำลังองค์กรรัฐอเมริกัน (The Organization of American States) เพื่อคุ้มครอง
การเลือกตั้งให้เป็นที่เรียบร้อย รวมทั้งรักษาความสงบ และขัดขวางสกัดกั้นกลุ่มคอมมิวนิสต์ไม่ให้
ก้าวขึ้นมาอีก สำหรับในเดือนมิถุนายน 1966 สถาปัตยกรรมการรัฐอเมริกันมีติดต่อหารือรักษาสันติภาพขององค์กรรัฐ
อเมริกันออกจากสาธารณรัฐโดมินิกัน กองกำลังทหารต่างชาติคงสุดท้ายถอนออกจากสาธารณรัฐ
โดมินิกันในเดือนกันยายน 1966

ประธานาธิบดีจอนห์สัน เยือนเม็กซิโกในปี 1966 ในเดือนเมษายน 1966 ประธานาธิบดี
จอนห์สันเดินทางเยือนกรุงเม็กซิโก (Mexico City) เพื่อเป็นประธานในพิธีเปิดอนุสาวรีย์ประธานาธิบดี
อันราชัน ลินคอล์น ซึ่งรัฐบาลสร้างไว้เมื่อปี 1963 สถาปัตยกรรมการรัฐอเมริกันมีติดต่อหารือรักษาสันติภาพขององค์กรรัฐ
อเมริกันออกจากสาธารณรัฐโดมินิกัน กองกำลังทหารต่างชาติคงสุดท้ายถอนออกจากสาธารณรัฐ
โดมินิกันในเดือนกันยายน 1966

ประธานาธิบดีจอนห์สันเยือนอเมริกากลางในปี 1968 ในเดือนกรกฎาคม 1968
ประธานาธิบดีจอนห์สันเดินทางเยือนแอล ชาลวอดอร์ และที่แอล ชาลวอดอร์นี้ประธานาธิบดีจอนห์สัน
ได้พบปะร่วมประชุมปรึกษาหารือในเรื่องการแสวงหาแนวทางร่วมมือกันด้านการค้าระหว่าง
สาธารณรัฐอเมริกากับกลุ่มประเทศในทวีปอเมริกากลาง ผู้เข้าร่วมประชุมคือประธานาธิบดีคือสตา ริก้า
ชอนคูร์ส นิคารากัว กัวเตมาลา และแอล ชาลวอดอร์ จากการประชุมนำสู่ความร่วมมือด้านการค้า
ต่อไป

2. รัฐสภาผ่านกฎหมายการอพยพปี 1965 สืบเนื่องมาจากในช่วงครึ่งหลังของคริสต์ศตวรรษที่ 20 คนต่างชาติต้องการอพยพเข้าตั้งบ้านในสาธารณรัฐอเมริกาด้วยเหตุปัญหาภัยการเมืองและภัย

ก้าวร้าวคุกคามโดยลัทธิคอมมิวนิสต์ เป็นผลให้ในวันที่ 3 ตุลาคม 1965 ประธานาธิบดีจอห์นสันลงนามบញ្ជแก้ไขเรื่องการอพยพและการเปลี่ยนสัญชาติ (The Immigration and Nationality Amendment of 1965)¹⁰² กำหนดยกเลิกกฎหมายการอพยพปี 1921 (The National Origins Act of 1921- โดยยึดระบบแบ่งส่วนชาติกำเนิดเป็นเกณฑ์) ในกฎหมายอพยพปี 1965 มุ่งเปิดรับผู้อพยพที่ได้รับผลกระทบจากการเมืองและถูกก้าวร้าวคุกคามโดยลัทธิคอมมิวนิสต์ กำหนดสัดส่วนคือสหัสข้อมริกา รับผู้อพยพจากกลุ่มประเทศซีกโลกตะวันตก (Western Hemisphere or The New World) คือ กลุ่มประเทศภาคพื้นทวีปอเมริกาและหมู่เกาะในทะเลแคริบเบียนรวมรายปีละ 120,000 คน ในส่วน กลุ่มประเทศซีกโลกตะวันออก (Eastern Hemisphere or The Old World) คือยุโรป แอฟริกา เอเชีย ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ สหัสข้อมริการับผู้อพยพรวมรายปีละ 20,000-170,000 คน คุณสมบัติ ของผู้อพยพที่ได้รับอนุญาตให้เข้าพำนักถาวร ได้แก่ในสหัสข้อมริกาคือ ต้องมีทักษะในงานที่สหัส ข้อมริกาขาดแคลน ต้องมีญาติหรือครอบครัวโดยตรงในสหัสข้อมริกา และลักษณะเมืองจริง ด้วย กฏหมายอพยพปี 1965 ช่วยคนในยุโรปตะวันออก แอฟริกาและเอเชียได้มีโอกาสเข้าพำนักถาวรใน สหัสข้อมริกาเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในเอเชียจำนวนมากได้รับการพิจารณาให้เข้าพำนัก ในสหัสข้อมริกาตั้นทัศน์ 1970

3. 'สหัสข้อมริกากับตะวันออกกลางในปัญหาสังหารมหกวันปี 1967 ดังได้ทราบมาแล้ว ว่าตะวันออกกลางคือดินแดนทางตะวันตกเฉียงใต้ของเอเชีย ประชากรส่วนใหญ่คืออาหรับนับถือ ศาสนาอิสลาม ประชากรส่วนน้อยคือชาวบ้านลือศาสนาคริสต์และศาสนาญุดาย การประท้วงห่วง อาหรับกับชาวที่โลกรับรู้อย่างเป็นทางการมีขึ้นครั้งแรกในปี 1948 เมื่อชาวปาเลสไตน์ ประท้วงห่วงอาหรับกับชาวอิสราเอล ในดินแดนปาเลสไตน์ในวันที่ 14 พฤษภาคม 1948 กองกำลังอาหรับประกอบด้วยกองทหาร ชาวอิชิปต์ อิรัก ซีเรีย เลบานอน และจอร์แดน ได้นุกโขมต่อสู้ชาวปาเลสไตน์ในวันที่ 15 พฤษภาคม 1948 เพื่อทำลายล้างอิสราเอล ผลการสู้รบทวีสามารถต่อสู้ความเป็นชาติอิสราเอล ไว้ได้ การประท้วงห่วงอาหรับกับชาวคริสต์ที่สองมีขึ้นในปี 1956 ในปัญหาวิกฤติการณ์คลองสูเอซ (เหตุแห่งปัญหา ได้กล่าวไว้ในวิกฤติการณ์คลองสูเอซปี 1956 ในสมัยประธานาธิบดีไอเซนไฮม์) โดยในวันที่ 29 ตุลาคม 1956 กองกำลังอิสราเอลรุกรานอิชิปต์ ยึดได้ดินแดนในปากคลองของอิชิปต์คือถนนกาชา (Gaza Strip) และคาบสมุทรไชนา (Sinai Peninsula) กองกำลังอังกฤษและฝรั่งเศสสามารถเข้า ควบคุมปากทางตอนเหนือของคลองสูเอซของอิชิปต์ได้ สหัสข้อมริกาและรุสเซียให้การสนับสนุน องค์การสหประชาชาติเข้าร่วมเหตุ สถาบันมนต์ให้อิสราเอล อังกฤษ และฝรั่งเศสถอนกอง กองกำลังออกจากเขตยึดครองของอิชิปต์ และกำหนดจัดตั้งกองกำลังรักษาสันติภาพประจำในจนวนกา

ชาและคานสมุทร ไชนาาย เพื่อป้องกันกรณีพิพาทพรอมแคนดอนอาจจะเกิดได้ระหว่างอียิปต์กับอิสราเอลในอนาคต การปะทะระหว่างอาหรับกับยิวครึ่งที่สามมีขึ้นในปี 1967 ในสังคมรัฐกันปี 1967 (The Six-Day War 1967)¹⁰³ เหตุแห่งสงครามคือปัญหา 3 ประการ ปัญหาประการที่หนึ่งคือปัญหาพรอมแคน กล่าวคือ อิสราเอลนิพรอมแคนทางตะวันตกติดกับคานสมุทร ไชนาายของอียิปต์ พรอมแคนทางตะวันออกติดกับจอร์แดน และพรอมแคนทางตะวันออกเฉียงเหนือติดกับซีเรีย นับจากปี 1956 ทั้งซีเรียและจอร์แดนให้การสนับสนุนชนชาวยาหารับแอบข้ามพรอมแคนเข้ามารูกรานโจนดีชนชาวยิวสร้างความขึ้น ไม่พอใจแก้อิสราเอล ปัญหาประการที่สองคืออียิปต์ ภายใต้การนำของนัสเซอร์ (Gamal Abd-al-Nasser) ในวันที่ 18 พฤษภาคม 1967 ประกาศเรียกร้องให้องค์การสหประชาชาติ ตอนกองกำลังทหารรักษาสันติภาพออกจากคานสมุทร ไชนาาย (ประจำปี 1956) ซึ่งเป็นแนวพรอมแคนอียิปต์-อิสราเอล ญัตต์ (U Thant) เลขาธิการสหประชาชาติขณะนั้น ไม่ปฏิบัติตามคำเรียกร้องอย่างเร่งด่วนของอียิปต์ เป็นผลให้นัสเซอร์ปฏิบัติการสร้างป้อมปัญหาที่สามคือในวันที่ 22 พฤษภาคม 1967 อียิปต์ประกาศปิดช่องแคบทิราน (Strait of Tiran) ช่องแคบที่ร้านอยู่ระหว่างทะเลแดง (Red Sea) กับอ่าวอะคาบा (Gulf of Aqaba) ยังมีผลสกัดกั้นเรือสินค้าอิสราเอลจากทะเลแดง ไม่อาจเข้าสู่อ่าวอะคาบานั่นสู่เมืองท่าอีลาท (Elat) เมืองท่าทางใต้ของอิสราเอลได้ ด้วยป้อมปัญหาทั้งสามประการสหรัฐอเมริกาและยังกฤษ ไม่เห็นด้วยกับการก้าวร้าวรุกรานของซีเรียและจอร์แดนและคัดค้านการกระทำการของอียิปต์ รัสเซียให้การสนับสนุนท่าที่ก่อให้เกิดอาหรับ อิสราเอลไม่พอใจ ขึ้น นั่นใจว่าไม่อาจเกิดข้อตกลงสันติภาพได้ อิสราเอลหวาดกลัวการถูกกองกำลังอาหรับโจมตี ได้เตรียมพร้อมด้านกองกำลังอาวุธ และปฏิบัติการบุกโขมดีอียิปต์ ซีเรีย จอร์แดนแบบสายฟ้าแลบในช่วงวันที่ 5-10 มิถุนายน 1967 เรียกวันสังคมรัฐกันปี 1967 (The Six-Day War 1967) ผู้บินอิสราเอลทำลายกองกำลังทางอากาศของสามชาติอาหรับย่อยยับและกองกำลังทางบกของอิสราเอลนิชัยชนะเหนือกองกำลังทางบกของสามชาติอาหรับ ผลอย่างเป็นทางการของสังคมรัฐกันปี 1967 คือ อิสราเอลสามารถยึดคานสมุทร ไชนาาย (Sinai Peninsula) และคันแคนทางตะวันตกของคานสมุทร ไชนาาย (Gaza Strip - ส่วนเดียวคินแคนทางตะวันตกของแม่น้ำ约旦) จากอียิปต์ ยึดที่รับสูงโกลาน (Golan Heights) จากซีเรีย ยึดคืนแดนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำ约旦 (West Bank or West of the Jordan River) รวมทั้งคินแคนซึ่งติดกับตะวันออกของกรุงยะรูชาเลิม (eastern half of Jerusalem) จากจอร์แดน ทั้งนี้อิสราเอลประกาศทันทีอย่างเป็นทางการรวมคินแคนซึ่งติดกับตะวันออกของกรุงยะรูชาเลิมเป็นส่วนหนึ่งของอิสราเอล สงกรัฐกันปี 1967 อิสราเอลชนะก่อให้เกิดอาหรับ แสนยา弩ภาพกองกำลังอิสราเอลเหนือ ก่อให้เกิดอาหรับ กลุ่มชาติอาหรับเพิ่มความโกรธแค้นอิสราเอล สรหรัฐอเมริกาและยังกฤษ

สนับสนุนอิสราเอล รุสเซียสนับสนุนกลุ่มชาติอาหรับ ในวันที่ 11 มิถุนายน 1967 องค์การสหประชาชาติยืนมติที่ 242/1967 (The Resolution 242/1967) กำหนดให้อิสราเอลถอนทหารออกจากดินแดนที่ยึดครองได้ในสังคมรานากวนปี 1967 อิสราเอลประกาศยืนยันไม่ถอนทหารออกจากดินแดนที่ยึดครองได้ในสังคมรานากวนปี 1967 ด้วยเกรงกลุ่มชาติอาหรับอาจใช้คืนดินแดนเหล่านี้เป็นเส้นทางคุกคามเอกสารของอิสราเอลในอนาคต การถอนทหารอาจเกิดได้ในอนาคตต่อเมื่อกลุ่มชาติอาหรับยอมรับในเอกสารของอิสราเอลเท่านั้น และจากการที่อิสราเอลได้ยึดครองดินแดนกว่าดินแดนที่ตั้งตระหง่านของแม่น้ำ约旦 (Jordan River) (ส่วนหนึ่งของปาเลสไตน์) มีผลให้ชาวปาเลสไตน์เชื้อสายอาหรับ (Arab Palestinians) ส่วนหนึ่งลี้ภัยออกจากปาเลสไตน์เข้าอาศัยในอิริปต์ ซีเรีย จอร์แดน และเลบานอน (กลุ่มประเทศล้อมรอบ อิสราเอล) และปาเลสไตน์เชื้อสายอาหรับอีกประมาณหนึ่งล้านคนคงอยู่ในดินแดนสองส่วนดังกล่าว ภายใต้การปกครองของอิสราเอล ปาเลสไตน์เชื้อสายอาหรับมีความคิดไฟฟันจัดตั้งรัฐอาหรับในดินแดนปาเลสไตน์บนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำ约旦 (The Palestine Liberation Organization - PLO)¹⁰⁴ กระบวนการต่อสู้นิยมการต่อสู้แบบกองโจร (guerrilla tactic) ปฏิบัติการก่อการร้าย (terrorist attack) และปฏิบัติการโจมตี (commando raid) ผู้นำกลุ่มชาติอาหรับให้การสนับสนุนกองกำลังองค์การปลดแอกปาเลสไตน์ ปฎิบัติการต่อต้านอิสราเอล ในปี 1969 ยาเซอ อาราฟัต (Yasir Arafat) ถ้าวันนี้เป็นผู้นำองค์การปลดแอกปาเลสไตน์ อิสราเอลไม่เกรงกลัวการปฏิบัติการใด ๆ ขององค์การปลดแอกปาเลสไตน์ ทั้งมั่นใจในแผนยานुภาพกองกำลังอิสราเอล และไม่เกรงคำว่า “ได้” ของกลุ่มชาติอาหรับ

4. ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับรัสเซีย สหรัฐอเมริกาในสมัยประธานาธิบดีจอห์นสัน (1963-1969) ทรงกับรัสเซียภายในการนำของนายกรัฐมนตรีโคซิกิน (Aleksei Kosygin) นำคณะรัฐบาลช่วงปี 1964-1980 โดยมีลิโอนิค เบรสเนฟ (Leonid Brezhnev) เป็นผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์ช่วงปี 1964-1982 มีอำนาจสูงสุดในรัสเซีย ผู้นำทั้งสองพยายามแก้ไขปัญหาภายในประเทศในเรื่องการขาดแคลนอาหาร ที่อยู่อาศัยเสื่อมโทรม ความยากจน ธุรกิจอุตสาหกรรมด้อย และขาดความก้าวหน้าในวิชาการและเทคโนโลยี ในการดำเนินการเร่งให้มีการพัฒนาเกษตรกรรมเพื่อการเพิ่มผลผลิตเสบียงอาหาร จัดสร้างที่อยู่อาศัย สร้างงานเพิ่มและในปี 1965 กระตุ้นการพัฒนาธุรกิจโดยรัฐบาลรัสเซีย กำหนดแผนให้เงินรางวัลแก่ผู้ประสบความสำเร็จในธุรกิจอุตสาหกรรมและเกษตรกรรม ในด้านการต่างประเทศ รัสเซียภายใต้การนำของเบรสเนฟดำเนินนโยบายผ่อนคลายความตึงเครียดทางการเมืองระหว่างประเทศ (*détente*) ด้วยการแสดงทำทีเป็นมิตรกับชาติ

ขณะที่เบรสนเนฟดำเนินนโยบายผ่อนคลายความตึงเครียดทางการเมืองระหว่างประเทศด้วยการแสดงท่าทีเป็นมิตรกับชาติตะวันตกโดยเฉพาะอย่างยิ่งสหรัฐอเมริกา ในช่วงเวลาเดียวกันนี้ ความสัมพันธ์ระหว่างรัสเซียกับชาติตบวาร (satellite countries) ได้แก่ อัลบานีย บัลแกเรีย ฮังการี เชคโกสโล伐เกีย โปแลนด์ รูมาเนีย ยูโกสลาเวีย และเยอร์มันตะวันตกไม่สู้จะดีนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มชาติตบวารทางยุโรปตะวันออกพ่ายแพ้ในดับทบทกว้างความคุณของรัสเซียลง

และต้องการบริหารประเทศตามวิถีทางของตน ผลคือรัสเซียต้องปราบปรามป่วนขั้นเด็ดขาด โลกตะวันตกโฉมตีประณามการกระทำของรัสเซีย ได้แก่ ตัวอย่างเหตุการณ์ในปี 1968 ที่เชกโกสโลวาเกีย¹⁰⁶ สืบเนื่องมาจากช่วงต้นทศวรรษ 1960 ผลผลิตทางเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมลดลงนำสู่ภาวะขาดแคลนอาหารและของใช้ สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์โอมต์รูบากคอมมิวนิสต์ที่ปกครองเชกโกสโลวาเกีย และผู้มีการศึกษาเรียกร้องเสรีภาพและสิทธิเพื่อการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ ในปี 1968 ยกเว้นเดอร์ ดับเชค (Alexander Dubcek) ผู้นำพรรคอมมิวนิสต์นำการบริหารประเทศ ดับเชค เสนอแผนปฏิรูปเพื่อเสรีภาพโดยเฉพาะอย่างยิ่งเสรีภาพในการพิมพ์เผยแพร่ข่าวสารและเพิ่มการติดต่อกับกลุ่มชาติโลกเสรี ประชาชนพ้อใจในการปฏิรูปของดับเชค แต่กลุ่มผู้นำรัสเซียและชาติยุโรปตะวันออกอื่น ๆ ที่ยึดมั่นในลัทธิคอมมิวนิสต์เกรงว่าแผนปฏิรูปเพื่อเสรีภาพของดับเช机会ทำให้บทบาทคอมมิวนิสต์ลดลงในเชกโกสโลวาเกีย และเกรงด้วยว่ากลุ่มชาตินิริหารคอมมิวนิสต์อื่น ๆ จะเรียกร้องเลียนแบบการปฏิรูปนี้ จึงเป็นที่รัสเซียต้องนำการจัดการขั้นเด็ดขาด โดยในวันที่ 20 สิงหาคม 1968 กองกำลังจากรัสเซีย บลากาเรีย เยอรมันตะวันออก ชั้นการและโปแลนด์เคลื่อนเข้าบดขยี้กลุ่มปฏิรูปและกลุ่มต่อต้านเชกโกสโลวาเกีย ประธานาธิบดีจอห์นสันและบรรดาผู้นำโลกเสรีกล่าวคำหานิรุสเซียอย่างเป็นทางการในวันที่ 21 สิงหาคม 1968 ปลายปี 1968 การปราบปรามสืบสุดลงกองกำลังสีชาติดอนออกจากเชกโกสโลวาเกีย คงไว้เพียงกองกำลังรัสเซียในเชกโกสโลวาเกียเท่านั้น

5. ศหวรัฐอเมริกาในสงครามเวียดนามช่วงปี 1963-1969 สงครามเวียดนาม (The Vietnam War) เริ่มในปี 1957-1975 เวียดนามซึ่งเป็นประเทศหนึ่งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในปี 1954 ถูกแบ่งออกเป็นสองส่วนด้วยเส้น竹南北 17° เหนือกล้ายเป็นเวียดนามเหนือยึดมั่นในลัทธิคอมมิวนิสต์ และเวียดนามใต้ยึดมั่นในระบบประชาธิปไตย เวียดนามเหนือและคอมมิวนิสต์ในเวียดนามได้เรียกวีดกง (Viet Cong) ร่วมกันปฏิบัติการยึดครองเวียดนามได้ ศหวรัฐอเมริกาและกองกำลังเวียดนามใต้พยายามต่อต้านการปฏิบัติการของวีดกง เวียดนามเหนือต้องการยุติการช่วยเหลือของศหวรัฐอเมริกาที่ให้แก่เวียดนามใต้และรวมเวียดนามเป็นหนึ่งเดียวภายใต้ลัทธิคอมมิวนิสต์ จีนและรัสเซียสนับสนุนเวียดนามเหนือ เนพาลอาฐุธยุทธ์ไปรบต่อท่านนั้น ความช่วยเหลือที่ศหวรัฐอเมริกาให้แก่เวียดนามใต้อู่บนพื้นฐานด้วยเกรงกลัวว่าถ้าชาติใดในคืนเดนเออเชียตะวันออกเฉียงใต้ต้องตกเป็นชาตินิริหารคอมมิวนิสต์ จะมีผลให้ชาติอื่น ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จะค่อย ๆ ตกเป็นชาตินิริหารคอมมิวนิสต์ด้วยในเวลาต่อมาคล้ายแคร์โพลิโน (ถ้าไฟไปได้ล้มลงจะกระทบให้ไฟอื่น ๆ ล้มลงด้วย - row of dominoes) สงครามเวียดนามแบ่งได้เป็น 3 ช่วง คือ ช่วงแรก

1957-1965 เป็นการสู้รบระหว่างกองกำลังเวียดนามใต้กับกองกำลังเวียดกง ช่วงที่สอง 1965-1969 เป็นการสู้รบระหว่างเวียดนามเหนือฝ่ายหนึ่งกับสหรัฐอเมริกาและเวียดนามใต้อีกฝ่ายหนึ่ง โดยมีกองกำลังօสเตรเลีย นิวซีแลนด์ พลิปปินส์ เกาหลีใต้และไทยช่วยในกองกำลังเวียดนามใต้ สหรัฐฯ เมริกาเริ่มเดินทางมาตั้งที่ทำการของกองกำลังเวียดนามในปี 1969 ช่วงที่สาม 1969-1975 เป็นการสู้รบระหว่างเวียดนามใต้กับเวียดกงและเวียดนามเหนือ ในเดือนมีนาคม 1973 มีการเตรียมพักฟื้นเพื่อการเจรจา ในเดือนมีนาคม 1973 กองกำลังօเมริกันกองสุดท้ายถอนออกจากเวียดนาม สงบรวม ยุติลงด้วยเวียดนามใต้ยอมจำนนในวันที่ 30 เมษายน 1975 ความช่วยเหลือของสหรัฐอเมริกาที่ให้แก่เวียดนามใต้ในสมัยประธานาธิบดีไอเซน豪ว์ (1953-1961) คือช่วยเหลือด้านการเงิน อาวุธยุทธปัจจัย และคณะที่ปรึกษาเมริกันด้านการทหารประมาณ 650 คน¹⁰⁷ ในสมัยประธานาธิบดีเคนเนดี้ (1961-1963) สหรัฐอเมริกาเพิ่มคณะที่ปรึกษาเมริกันด้านการทหารเป็น 15,500 คน¹⁰⁸ ทั้งนี้ประธานาธิบดีเคนเนดี้เตรียมการจะถอนคณะที่ปรึกษาเมริกันด้านการทหารทั้งหมดกลับสหรัฐฯ อเมริกาในเดือนพฤษภาคม 1964 หลังได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีสมัยที่สอง (แต่ถูกกลบยิงเสียชีวิตในวันที่ 22 พฤษภาคม 1963)

สงบรวมเวียดนามในปี 1964 ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น โดยประธานาธิบดี จอห์น สัน ได้รับรายงานว่า เสนบียงอาหาร อาวุธ และกองกำลังเวียดนามเหนือเข้าช่วยเวียดกง โดยผ่านลาวและกัมพูชาเข้าเวียดนามใต้เรียกเส้นทางนี้ว่า ไฮจิมิน (The Ho Chi Minh Trail) จากการรุกหนักของกองกำลังเวียดนามเหนือ เมื่อกองกำลังเวียดนามใต้เข้าปราบปราม กองกำลังเวียดนามเหนือจะหลบหนีเข้ากัมพูชาและลาวหากแก่การติดตามอันจะทำให้สังคมชาวยกวางแผน คณะที่ปรึกษาเมริกันด้านการทหารในเวียดนามใต้เสนอเห็นควรส่งกองกำลังօเมริกันเข้าประจำในลาวเพื่อตัดเส้นทางไฮจิมิน และทั้งระเบิดเวียดนามเหนือเพื่อยุติสงครามเวียดนาม ด้วยข้อเสนอดังกล่าวเป็นผลให้ในวันที่ 19 พฤษภาคม 1964 สหรัฐอเมริกาประกาศเดือนเวียดนามเหนือว่า สหรัฐอเมริกาอาจจำเป็นต้องส่งกองกำลังօเมริกันเข้าประจำในลาวเพื่อหยุดยั้งกองกำลังคอมมิวนิสต์ที่รุกรานเข้าลาวและรักษาเอกสารของลาว กองกำลังօเมริกันเข้าประจำในลาวในวันที่ 27 พฤษภาคม 1964 รวมทั้งเพิ่มคณะที่ปรึกษาเมริกันด้านการทหารในเวียดนามใต้อีก 5000 คน¹⁰⁹

สหรัฐอเมริกาสร้างสถานการณ์เหตุการณ์อ่าวดังเกี้ยในวันที่ 30 กรกฎาคม 1964 ว่า ถูกเวียดนามเหนือบุกโขมตี และตอบโต้เวียดนามเหนือในวันที่ 5 สิงหาคม 1964 ด้วยการบุกโขมตีท่าเรือและคลังน้ำมัน สถานการณ์ทั้งสองครั้งนี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้รัฐบาลมีมติให้อำนาจประธานาธิบดีนำสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมสังหารเวียดนามอย่างเป็นทางการ เหตุการณ์อ่าวดังเกี้ยปี 1964 (The

Tonkin Gulf Incident or The Gulf of Tonkin Incident 1964) เกิดขึ้นในวันที่ 30 กรกฎาคม 1964¹¹⁰ เมื่อกองเรือในกองทัพเรือเวียดนามใต้บุกโจมตีหมู่เกาะใน่านน้ำอ่าวตังเก๊เห็นอีสานขาน 17° เหนือในเขตอ่าวต่างน้ำเวียดนามแห่งนี้ โดยมีเรือพิฆาต (destroyer) อเมริกันสองลำถอยลำล่าด้วยความคุ้นทางอยู่ใกล้ ๆ เมื่อกองเรือลาดตระเวนเวียดนามเห็นอุตรจพบกองเรือเวียดนามได้และติดตามได้ถ่ายกระซิบให้พูนเรือพิฆาตอเมริกันสองลำนี้ มีการยิงปะทะระหว่างกัน เรือลาดตระเวนเวียดนามเห็นอสังลามถูกเรือพิฆาตอเมริกันยิงเสียหาย เหตุการณ์อ่าวตังเก๊ในวันที่ 30 กรกฎาคม 1964 นับเป็นการถูกโจมตีครั้งแรกของสหรัฐอเมริกาในดินแดนเวียดนามแห่งนี้ ในวันที่ 5 สิงหาคม 1964 สหรัฐอเมริกาปฏิบัติการโจมตีตอบโต้ในดินแดนเวียดนามแห่งนี้ ด้วยการส่องไฟบินเจท (jets) ทั้งระเบิดโจมตีท่าเรือลาดตระเวนและคลังน้ำมันของเวียดนามแห่งนี้มีผลให้เรือลาดตระเวนเวียดนามแห่งนี้ 25 ลำถูกทำลายและคลังน้ำมันเวียดนามแห่งนี้เสียหาย เหตุการณ์อ่าวตังเก๊ในวันที่ 30 กรกฎาคม 1964 ถูกนำเข้าสู่รัฐสภาในวันที่ 2 สิงหาคม 1964 และประธานาธิบดีจอห์นสันของมติรัฐสภาให้อำนาจประธานาธิบดีเพื่อสั่งการส่องกองกำลังทหารอเมริกันปฏิบัติการปราบปรามต่อต้านกองกำลังศัตรูที่โจมตีกองกำลังทหารอเมริกันและป้องกันการก้าวร้าวใด ๆ ในดินแดนเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในวันที่ 7 สิงหาคม 1964 รัฐสภาผ่านข้อเรียกร้องของประธานาธิบดีจอห์นสัน ด้วยมติอ่าวตังเก๊หรือมติເອົ້າຫຼວງຕະວັນອກເຊີງໃຕ້ປີ 1964 (The Gulf of Tonkin Resolution or The Southeast Asia Resolution 1964) ด้วยเสียงสนับสนุนของวุฒิสมาชิก 88 ต่อ 2 และเสียงสนับสนุนของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นเอกฉันท์ 416 เสียง¹¹¹ อันหมายความว่าสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสหกรณ์เวียดนามได้ด้วยการเห็นชอบของรัฐสภาภายใต้อำนาจสั่งการปฏิบัติการบน โดยประธานาธิบดี

ในปี 1965 กองกำลังอเมริกันร่วมรบในสหกรณ์เวียดนามและเวียดนามใต้นับจากปี 1965 รับความช่วยเหลือจากสหรัฐอเมริกาเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ เริ่มด้วยในวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 1965 ประธานาธิบดีจอห์นสันสั่งผู้บัญชาติให้ส่องกองกำลังทหารอเมริกันที่ระเบิดฐานที่ตั้งกองกำลังคอมมิวนิสต์ในเวียดนามแห่งนี้ เพื่อสักดิ้นการส่องกองกำลังเวียดนามแห่งนี้เสริมในกองกำลังเวียดกงปฏิบัติการโจมตีกองกำลังอเมริกันในเวียดนามได้¹¹² ในวันที่ 6 มีนาคม 1965 ประธานาธิบดีจอห์นสันสั่งการส่องเรือรบสองลำพร้อมน้ำวิทยุชิโนพอลชื่นบงกที่เมืองดานัง (Da Nang) ในเวียดนามได้เพื่อปฏิบัติการป้องกันฐานทัพอเมริกันจากการอาจถูกกองกำลังเวียดกงและเวียดนามแห่งนี้โจมตี การยกพลชื่นบงกที่ดานังเริ่มในวันที่ 8 มีนาคม 1965 เป็นปฏิบัติการครั้งแรกของกองกำลังอเมริกันภาคพื้นดินในสหกรณ์เวียดนาม¹¹³ ในเดือนกรกฎาคม 1965 มีทหารอเมริกันในเวียดนามได้กว่า 75,000 คน ปลายปี

1965 เพิ่มจำนวนเป็น 190,000 คน ในปี 1966 มีทหารอเมริกันประจำการในเวียดนามได้เกือบ 400,000 คน เพิ่มเป็น 500,000 คน ในปี 1967 และสูงสุดในปี 1969 คือ 543,400 คน¹¹⁴ มีกองกำลังเวียดนามได้ประมาณ 880,000 คน ร่วมกับกองกำลังชาติพันธุ์มิตรอีก 69,000 คนจากอสเตรเลีย ไทย พลีปีนัส เกาหลีใต้และนิวซีแลนด์ ผู้บัญชาการกองกำลังอเมริกันในเวียดนามได้คือนายพลวิลเลียม เวสต์มอร์แลนด์ (William Westmoreland) สาร帅อเมริกา เวียดนามได้และชาติพันธุ์มิตรซึ่งมีกองกำลังทหารและอาวุธยุทธ์โขปก่อนมากกว่าหนึ่งเท่ากัน เวียดนามเหนือไม่ใช้กองกำลังภาคพื้นดิน บุกเวียดนามเหนือ การรบมีสองแนวทางหลักคือหนึ่งใช้กองกำลังทางอากาศบุกโจมตีทั่วราชเบิดในเวียดนามเหนือเพื่อทำลายฐานที่ตั้งกองกำลังตัดความช่วยเหลือที่จะให้แก่เวียดกง สงครามขยายตัว ออกและเวียดนามเหนือต่อต้านอย่างแข็งขัน ช่วงปี 1965-1968 หน่วยฝูงบินทั่วราชเบิดอเมริกัน (Operation Rolling Thunder) ปฏิบัติการทั่วราชเบิดรวมน้ำหนักหนึ่งล้านตันในพื้นที่เวียดนามเหนือ คิดเฉลี่ยทั่วราชเบิดวันละ 800 ตัน เป็นเวลาสามปีครึ่ง เพียงเฉพาะในปี 1966 ประมาณค่าใช้จ่ายการรบทหารากมีมูลค่า \$1.7 พันล้าน¹¹⁵ การรบในแนวทางที่สองคือใช้เคลื่อนเสือร์ร่วมกับกองกำลังภาคพื้นดินปฏิบัติการกันหาและทำลาย (search and destroy) ฐานที่ตั้งกองกำลังเวียดกงและเวียดนามเหนือในพื้นที่เวียดนามใต้ กองกำลังเวียดกงและเวียดนามเหนือเลี่ยงการประทับเผชิญหน้า เลือกการสู้รบแบบกองโจร (guerrilla warfare) เพราะรู้จักพื้นที่เป็นอย่างดี รับการสนับสนุนอาวุธ สงครามทุกชนิดจากรัสเซียและจีนคอมมิวนิสต์ ทุกครั้งหลังการภาคล้างกองกำลังเวียดกงออกจากหมู่บ้านหรือพื้นที่ในเขตยึดครองเวียดกง ทันทีที่กองกำลังอเมริกันเคลื่อนที่ออก กองกำลังเวียดกงจะกลับเข้ามายึดพื้นที่คืน ได้ดังเดิมด้วยการยินยอมของชาวเวียดนามในพื้นที่¹¹⁶ ขัยชนะของอเมริกันไม่อาจเกิดขึ้นได้ สงครามคงยืดเยื้อยาวนานออกแบบไป ด้วยหวังในขัยชนะและยุติสงครามในปี 1966 นายพลวิลเลียม เวสต์มอร์แลนด์ ผู้บัญชาการกองกำลังอเมริกันเสนอแผนสงบ (Pacification Program)¹¹⁷ เป็นแผนเริ่มด้วยการภาคล้างเวียดกงออกจากพื้นที่และทำให้พื้นที่นั้นสงบสุขด้วยการชนะในจิต และวิญญาณของชาวเวียดนามในพื้นที่อันหมายถึงวางใจและสร้างฐานในกองกำลังอเมริกันในอันปักปีองคุ้มครองชาวเวียดนาม และปฏิเสธงานทางอิทธิพลของเวียดกง ในทางปฏิบัติหลังการภาคล้าง เวียดกงออกจากพื้นที่แล้ว กองกำลังอเมริกันจะเข้ามาย้ายชาวเวียดนามออกจากหมู่บ้านเข้ามาอาศัยในค่ายผู้ลี้ภัยหรือในเมืองและพยายามทำลายหมู่บ้านและพื้นที่ใกล้เคียงที่ต้องสงสัยว่าเป็นฐานกองกำลังเวียดกง

เวียดนามใต้นับจากเดือนมิถุนายน 1965-สิงหาคม 1967 อยู่ภายใต้การนำของนายเงียนเกา กี (Nguyen Cao Ky) นายพลแห่งกองทัพอากาศเวียดนามใต้ ในวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 1966 ที่ไฮโอลู (Honolulu) ในหมู่เกาะ夏威夷 ได้มีการเจรจาครั้งแรกระหว่างประธานาธิบดีจอห์นสันกับ

นายกรัฐมนตรีเหงียน เก้า กี นำสู่คำประกาศแห่งโหโนลู (The Declaration of Honolulu 1966)¹¹⁸ กำหนดยืนยันว่าสหรัฐอเมริกาและเวียดนามได้จะร่วมกันต่อสู้เพื่อต่อต้านการก้าวร้ายและการปฏิรูปสังคมและเศรษฐกิจในเวียดนามให้ ด้วยคำประกาศแห่งโหโนลู เหงียน เก้า กี เร่งสหรัฐ อเมริกาเพิ่มการทั่วไปเบิดในเวียดนามหนือและปฏิบัติการทำข้อตกลงกับเวียดกง จากการเลือกตั้ง ในเวียดนามใต้ในเดือนกันยายน 1967 เหงียน วน เพียว (Nguyen Van Thieu) ได้รับเลือกเป็น ประธานาธิบดีน้ำการบริหารเวียดนามใต้จากปี 1967-1975 โดยมีเหงียน เก้า กี เป็นรองประธานาธิบดี

การรบในปี 1967 นุ่งเพื่อสนองแผนสงบ (Pacification Program) ของนายพอลวิลเลียม เวสต์มอร์แลนด์ เริ่มด้วยปลายปี 1966 กองกำลังอเมริกัน ได้รับรายงานลับว่ามีกองกำลังเวียดกงทั้งมั่น ในพื้นที่สามเหลี่ยมแม่น้ำโขงทางตะวันตกเฉียงเหนือของไซ่ง่อน (Saigon) กองกำลังทหารผสม อเมริกัน-เวียดนามใต้จำนวน 4000 คนบุกโจมตีกวาดล้างเวียดกงในพื้นที่ดังกล่าวในวันที่ 6 มกราคม 1967 (เป็นครั้งแรกของกองกำลังอเมริกันที่ปฏิบัติการรบในพื้นที่นี้) ปฏิบัติการกวาดล้างเวียดกงรวม 19 วัน กองกำลังทหารผสมอเมริกัน-เวียดนามใต้ได้รับชัยชนะ พลเรือนเวียดนามใต้จำนวน 6000 คน ถูกส่งเข้าค่ายผู้ลี้ภัย หลังจากนั้นพยายามเรือในหมู่บ้านและพื้นที่ใกล้เคียงหลายพันเอเคอร์เพื่อทำลาย แหล่งกบดานของเวียดกง¹¹⁹ แผนสงบถูกนำมาใช้ตลอดปี 1967 กองกำลังเวียดกงเสียชีวิตจำนวนมาก สร้างความโกรธแค้นและไม่พอใจแก่เวียดกง เวียดนามหนือส่งกองกำลังเสริมเพิ่มในกองกำลังเวียดกง ขณะที่ในปลายปี 1967 กองกำลังอเมริกันเสียชีวิตจากการสู้รบประมาณ 9350 คน¹²⁰

การรบในปี 1968 สหรัฐอเมริกาถูกโจมตีหนักเสียหายมาก ช่วงต้นปี 1968 และเริ่ม การเจรจาสร้างสันติภาพในกลางปี 1968 เริ่มด้วยในวันที่ 21 มกราคม 1968 กองกำลังเวียดกงบุก ยึดศูนย์บัญชาการกองทัพเรืออเมริกันที่กีชาน (Khe Sanh) ได้ยาวนานถึง 77 วัน กองกำลังอเมริกัน บุกขึ้นໄล่ได้สำเร็จในวันที่ 5 เมษายน 1968¹²¹ และกองกำลังเวียดกงบุกโจมตีศูนย์บัญชาการอเมริกัน ในเวียดนามใต้พร้อมกันในวันที่ 31 มกราคม 1968 (The Tet offensive of 1968)¹²² เทท (Tet) เป็น คำเรียกวันปีใหม่เวียดนาม เมืองชิว (Hue) และกรุงไชง่อนถูกยึด โดยเฉพาะที่กรุงไชง่อนถูก ทำลายด้วยระเบิดเสียหายมาก เจ้าหน้าที่และทหารเวียดนามใต้ถูกจับยิงอย่างเปิดเผยในที่สาธารณะ เวียดกงฆ่าทุกคนที่ขัดขวาง นักข่าวโทรศัพท์รายงานเหตุการณ์อย่างใกล้ชิด คนอเมริกันตกลใจต่อเหตุ การณ์และหวาดกลัวความโหดร้ายของเวียดกง อันมีผลให้คนอเมริกันต่อต้านสังคมนานเวียดนามเพิ่ม จำนวนมากขึ้น ตลอดจนทำให้คะแนนนิยมของคนอเมริกันที่มีต่อประธานาธิบดีจอห์นสันลดลงเหลือ เพียง 35 เปอร์เซนต์เท่านั้น¹²³ ในวันที่ 11 มีนาคม 1968 กองกำลังอเมริกันและเวียดนามใต้ต้อง ผนึกกำลังกันปฏิบัติการต่อต้านและขับไล่กองกำลังเวียดกงออกจากกรุงไชง่อน และในเดือนกรกฎาคม

1968 ประธานาธิบดีจอห์นสันแต่งตั้งนายพลเกรตัน ดันเบิลยู อับรามส์ (Creighton W.Abrams) เป็นผู้บัญชาการกองกำลังอเมริกันในเวียดนามใต้แทนนายพลเวสต์มอร์แลนด์

ความพยายามเพื่อแสวงหาแนวทางยุติสิ่งคุณไม่เริ่มขึ้นในปี 1968 เช่นกัน โดยทั้งสหรัฐอเมริกาและเวียดนามเหนือเห็นพ้องต้องกันว่าสังคมรับกันมาข้างหน้า สงเคราะห์มาซึ่งความสุขเสียและควรแสดงทางแนวทางยุติสิ่งคุณ อันมีผลให้ในวันที่ 31 มีนาคม 1968 ประธานาธิบดีจอห์นสันประกาศลดการทิ้งระเบิดในดินแดนเวียดนามเหนือ และในวันที่ 3 เมษายน 1968 สหรัฐอเมริกาและเวียดนามเหนือตกลงจะเพ่งตัวแทนเพื่อการเจรจาระหว่างกันโดยตรงอันถือเป็นก้าวแรกของการแสวงหาแนวทางยุติสิ่งคุณในอนาคต กำหนดเปิดการเจรจาระหว่างกันอย่างเป็นทางการครั้งแรกที่กรุงปารีสในวันที่ 10 พฤษภาคม 1968 การเจรจาไม่บรรลุเป้าหมาย¹²⁴ ประธานาธิบดีจอห์นสันต้องการสืบต่อและเตรียมการเจรจาสันติภาพ ผลการเจรจาไม่บรรลุเป้าหมาย¹²⁴ ประธานาธิบดีจอห์นสันต้องการผลักดันให้มีการเจรจาสันติภาพเป็นผลให้ในวันที่ 31 ตุลาคม 1968 ประธานาธิบดีจอห์นสันประกาศหยุดทิ้งระเบิดและหยุดปฏิบัติการ โจนต์ของกองกำลังอเมริกันในดินแดนเวียดนามเหนือในวันที่ 1 พฤษภาคม 1968 นำสู่การประชุมร่วมกันที่กรุงปารีสระหว่างตัวแทนเวียดนามเหนือ เวียดกง เวียดนามใต้ในเดือนมีนาคม 1969 การเจรจาไม่บรรลุเป้าหมาย กองกำลังอเมริกันคงร่วมปฏิบัติการในสังคมเวียดนาม สงเคราะห์เวียดนามคงดำเนินต่อไปอย่างไม่อาจรู้ได้ว่าเมื่อไรยุติ

กองอเมริกันต่อต้านสังคมเวียดนาม กองกำลังอเมริกันร่วมปฏิบัติการบนอย่างเป็นทางการในสังคมเวียดนามในต้นปี 1965 เริ่มตัวทิ้งระเบิดในเวียดนามเหนือในเดือนกุมภาพันธ์ 1965 มีผลให้สังคมร้ายตัว กองกำลังเวียดนามเหนือต่อต้านแข็งขัน จากการที่สหรัฐอเมริกาส่งกองกำลังอเมริกันเพิ่มในเวียดนามใต้จากกลางปี 1965 มี 75,000 คน เป็น 190,000 คนในปลายปี 1965 ในปี 1966 มี 400,000 คน เพิ่มเป็น 500,000 คนในปี 1967 และสูงสุดในปี 1969 มี 543,400 คน ขณะเดียวกันเวียดกงเหนือก็ส่งกองกำลังเสริมเพิ่มแก่กองกำลังเวียดกง และเวียดกงเลือกใช้ยุทธวิธีการรบแบบกองโจรเข้มข้นมีผลให้ทหารอเมริกันเสียชีวิตและบาดเจ็บจำนวนมาก คนอเมริกันติดตามความเป็นไปของสังคมเวียดนามโดยเฉพาะจากการรายงานข่าวทางโทรทัศน์ทำให้ได้เห็นความรุนแรงของสังคม ความเสียหายของทรัพย์สิน ความตายและการบาดเจ็บของทหาร การผลักด้วยของชาวเวียดนาม และการรบที่ยืดเยื้อไม่มีฝ่ายใดแพ้หรือชนะเป็นการถาวร อันมีผลทำให้คนอเมริกันมีแนวคิดต่อการเข้าร่วมของสหรัฐอเมริกันในสังคมเวียดนามแบ่งแยกออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มแรกต่อต้านสหรัฐอเมริกาในการเข้าร่วมในสังคมเวียดนามหรือพวกต่อต้านสังคมหรือกลุ่มนักพิราบอันเป็นสัญลักษณ์แห่งความสงบ ประการที่หนึ่งสังคมเวียดนามคือสังคมกลาง

(civil war) เป็นการสู้รบกันระหว่างคนเวียดนามเพื่อจัดตั้งรัฐบาลเลือกรูปแบบการปกครองในดินแดนเวียดนาม สร้างรัฐอเมริกาไม่ควรเข้าแทรกแซงในสังคม ส่องการแทรกแซงของสร้างรัฐอเมริกาทำให้สังคมขยายตัวเพราะสร้างรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนเวียดนามได้ เวียดนามเหนือต่อต้านสร้างรัฐอเมริกาเพราะต้องการยุติการสนับสนุนที่สร้างรัฐอเมริกาให้แก่เวียดนามได้และรวมชาติเวียดนามเป็นหนึ่งเดียว เวียดนามเหนือสนับสนุนเวียดคงในเวียดนามได้โดยส่งกองกำลังและอาวุธผ่านลาวและกัมพูชา มีผลให้การสู้รบขยายจากเวียดนามได้เข้าเวียดนามเหนือ ลาว กัมพูชา ด้วย สามสร้างรัฐอเมริกาไม่ใช่ตัวจริงโลก สี่การแทรกแซงของสร้างรัฐอเมริกาในสังคมเวียดนาม สร้างรัฐอเมริกามีแต่เสียคือเสียชีวิตทหารอเมริกันและเสียเงินจำนวนมหาศาลในกิจการสังคม และกรุงจีนคอมมิวนิสต์ เข้าร่วมปฏิบัติการรับเช่นจีนคอมมิวนิสต์เคยเข้าร่วมในสังคมมาหลายครั้ง เพราะพร้อมแคนหางเหนือของเวียดนามเหนือติดกับจีนคอมมิวนิสต์ การบุกโขนตีทึ่งระเบิดของสร้างรัฐอเมริกาในเวียดนามเหนือ ใกล้พร้อมแคนจีนคอมมิวนิสต์อาจเป็นการช่วยให้จีนคอมมิวนิสต์เข้าช่วยเวียดนามเหนือในสังคมเวียดนาม ห้า รัฐบาลเวียดนามได้เป็นรัฐบาลทหารของกระทำทุจริต กดขี่ข่มเหงประชาชน ขึ้นมา จำกัดไม่ชอบธรรม สร้างรัฐอเมริกาไม่ควรให้การสนับสนุน และควรถอนตัวจากการร่วมรบในสังคมเวียดนาม กลุ่มที่สองสนับสนุนสร้างรัฐอเมริกาในการเข้าร่วมในสังคมเวียดนามหรือกลุ่มเหยี่ยว (Hawks) เป็นสัญลักษณ์ของคนผู้กระหายสังคม ด้วยเหตุผลประการที่หนึ่งให้เวียดนามได้คงไว้ซึ่งระบบประชาธิปไตย ส่องหยุดการก้าวร้าวของลัทธิคอมมิวนิสต์เป็นหน้าที่ของสร้างรัฐอเมริกาชาติผู้นำโลกเสรี สามารถทึ่งระเบิดในเวียดนามเหนือเป็นการตัดความช่วยเหลือของเวียดนามเหนือที่ให้แก่เวียดคง สังคมเวียดนามจะยุติโดยเร็ว โดยเวียดนามเหนือและเวียดคงแพ้ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้จารดพื้นจากการถูกความของลัทธิคอมมิวนิสต์ กลุ่มต่อต้านสร้างรัฐอเมริกาในการเข้าร่วมในสังคมเวียดนามหรือกลุ่มนักพิราบ เริ่มการประท้วงปลายปี 1965¹²⁵ ในรูปการเปิดอกปรายต่อต้านสังคมเวียดนามอย่างเปิดเผยโดยผู้รู้และนักวิชาการในสถาบันการศึกษาระดับวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย โดยเริ่มที่มหาวิทยาลัยมิชิแกนการประท้วงขยายวงกว้างจากสถาบันอุดมศึกษาสู่สมาคมไคแก่ สมาคมสันนิบาตรระหว่างประเทศของสตรีเพื่อสันติภาพและเสรีภาพ (The Women's International League for Peace and Freedom) และกลุ่มคณะกรรมการเพื่อการบริการเพื่อนอเมริกัน (The American Friends Service Committee) ร่วมประท้วงด้วย กลุ่มนักเรียนร่วมต่อต้านสังคมเวียดนามปลายปี 1967 กลุ่มต่อต้านสังคมเวียดนามผนึกกำลังประท้วงครั้งใหญ่ตัวยการเดินขบวนระหว่างวันที่ 21-22 ตุลาคม 1967 ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ผู้ร่วมเดินขบวนมี 35,000 คนเดินขบวนจากอนุสาวรีย์ประธานาธิบดีลินคอล์น (Lincoln Memorial) ไปยังตึกที่ทำการกระทรวง

กลาโหม (Pentagon) ที่หน้าตึกที่ทำการกระทรวงกลาโหมมีเดวอหารชื่นเรียงหน้ากระดานพร้อมติดดาวป้ายปืนรับการมาของกลุ่มผู้ประท้วงและเตรียมการปราบปรามหากกลุ่มผู้ประท้วงก่อความวุ่นวาย มีกลุ่มผู้ประท้วงที่ท้าทายก่อความวุ่นวายจำนวน 650 คน ถูกจับกุม ตามสถานีกิจกรรม. วิลเลียม ฟูลไบรท์ (J.William Fulbright) แสดงท่าที่เปิดเผยต่อต้านสังคมเวียดนามเริ่มในเดือนมกราคม 1966 ชาติพันธุ์มิตรอเมริกันได้แก่ อังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมันตะวันตกและญี่ปุ่นก็ไม่เห็นด้วยในการที่สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสังคมเวียดนาม¹²⁶ ประธานาธิบดีจอนห์สันในสมัยที่สองคงยืนยันในความสามารถจัดการในกิจการต่างประเทศ (สหรัฐอเมริการ่วมรบในสังคมเวียดนาม) และในกิจการภายในประเทศ (ปฏิรูปภายในเพื่อเพิ่มสังคมอันยิ่งใหญ่) ไปพร้อม ๆ กัน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (guns and butter)¹²⁷ ผลที่ออกมาก็คือล้มเหลว ภายในสหรัฐอเมริกากำลังเงินเพื่อปราบกู้ชั้ต กล่าวคือช่วงต้นทศวรรษ 1960 ภาวะเงินเพื่อเพียง 2% เพิ่มเป็น 3% ในปี 1967 4% ในปี 1968 และ 6% ในปี 1969¹²⁸ การประท้วงต่อต้านสังคมที่芝加哥ปี 1968 (The Battle of Chicago of 1968) ในวันที่ 28 สิงหาคม 1968 ที่ใจกลางเมือง芝加哥 ตำรวจปราบปรามผู้ประท้วงอย่างรุนแรง นับเป็นการประท้วงที่สำคัญอีกรั้งหนึ่ง

ประธานาธิบดีจอนห์สันไม่ลงสมัครรับการเลือกตั้งในปี 1968¹²⁹

ประธานาธิบดีจอนห์สันไม่ลงสมัครรับการเลือกตั้งในปี 1968 ด้วยแรงกดดันของปัญหาภายในประเทศที่มีการแตกแยก วุ่นวายและประท้วง ด้วยเหตุคงการแม่งแยกเหยียดผิวของคนอเมริกันปัญหาสังคมของการแก้ไขอย่างต่อเนื่อง งบประมาณการใช้จ่ายเงินวิกฤติต้องใช้เพื่อแก้ไขปัญหาสังคมภายในประเทศควบคู่ไปกับใช้เพื่อกิจการสังคมเวียดนาม ทั้งถูกโน้มตัวเป็นผู้นำสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสังคมนานาชาติ การสูญเสียชีวิตทหารและพลเรือนอเมริกาและสูญเสียเงินจำนวนมหาศาล สังคมขยายตัวออกและไม่สามารถปราบปรามคอมมิวนิสต์และไม่สามารถยุติสังคมได้บทบาทของสหรัฐอเมริกาในสังคมเวียดนามคนอเมริกันแตกแยกมีทั้งให้การสนับสนุนและต่อต้าน ด้วยแรงกดดันของปัญหาภายในประเทศเป็นเหตุให้ในวันที่ 31 มีนาคม 1968 ประธานาธิบดีจอนห์สันประกาศไม่ลงสมัครรับการเลือกตั้งในปี 1968 เพื่อให้เกิดความสามัคคีแก่กันในชาติในอันที่จะร่วมกันแก้ไขปัญหาทั้งปวง ประธานาธิบดีจอนห์สันใช้เวลาในปี 1968 ที่เหลือแสวงหาแนวทางเจรจาเพื่อลดระดับการสู้รบและยุติสังคมเวียดนาม ผลการดำเนินการคือมีการเจรจาระหว่างตัวแทนสหรัฐอเมริกาและตัวแทนเวียดนามเหนืออย่างเป็นทางการครั้งแรกที่กรุงปารีสในวันที่ 10 พฤษภาคม 1968 การเจรจาไม่บรรลุเป้าหมาย ประธานาธิบดีจอนห์สันแสดงท่าทีผลักดันให้มีการเจรจาระหว่างกันและไฟหางานติดภาระโดยประกาศหยุดการทั้งระบบทั้งหมดและหยุดปฏิบัติการโจมตีในคืน

แผนเวียดนามเหนือในวันที่ 1 พฤศจิกายน 1968 อันส่งผลให้มีการเปิดการเจรจา กันระหว่างตัวแทนสหรัฐอเมริกา เวียดนามเหนือ เวียดนามใต้ และเวียดกง ที่กรุงปารีสในเดือนมีนาคม 1969

การเลือกตั้งในปี 1968

การเลือกตั้งในปี 1968 พรรครีพับลิกัน เอช. ฮัมฟรี (Hubert H. Humphrey) รองประธานาธิบดีของประธานาธิบดีจิลล์ หันสัน รับเลือกในตำแหน่งรองประธานาธิบดีและเข็มมัน เอส. มัสกี้ (Edmund S. Muskie) รับเลือกในตำแหน่งรองประธานาธิบดี ฮัมฟรี ชูน ไบเบิล ผู้สนับสนุน การปฏิรูปสังคมและเศรษฐกิจสืบทอดจากประธานาธิบดีจิลล์ หันสัน และจะแสวงหาสันติภาพในส่วนของการเวียดนาม พรรครีพับลิกันส่งริ查ร์ด เอ็น. นิกสัน (Richard M. Nixon) อดีตรองประธานาธิบดี ในส่วนประธานาธิบดีโอลเซ่น ชาวร์ลง รับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดี และสปีโร ที. แอกนิว (Spiro T. Agnew) รับเลือกในตำแหน่งรองประธานาธิบดี ริ查ร์ด เอ็น. นิกสัน ประกาศจะรักษาไว้ซึ่งเสถียรภาพและแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจและปัญหาสังคม รัฐบาลกลางจะใช้จ่ายเงินงบประมาณอย่างประหยัดและคุ้มค่า จะสนับสนุนกฎหมายให้มีผลบังคับใช้อย่างเคร่งครัด และจะนำความมั่งคั่งสู่สหรัฐอเมริกา ในด้านการต่างประเทศ นิกสันประกาศว่าสหรัฐอเมริกาจะแสวงหาสันติภาพอย่างมีศักดิ์ศรีในส่วนการเวียดนาม (*honorable peace*)¹³⁰ โดยใช้แผนลัทธิความร่วมมือระหว่างประเทศใหม่ (New Internationalism) อันหมายถึงมวลประเทศทั้งหลายจะร่วมกับสหรัฐอเมริกาแบกภาระสร้างสันติภาพและช่วยเหลือประเทศต้องพัฒนาแทนการปล่อยให้สหรัฐอเมริกาต้องทำโดยลำพัง เช่นอดีต ผลการนับคะแนนริชาร์ด เอ็น. นิกสัน ได้รับ 301 คะแนนจากคณะกรรมการเลือกตั้งขณะ ฮัมฟรี เอช. ฮัมฟรี ได้รับเพียง 191 คะแนนจากคณะกรรมการเลือกตั้ง อันหมายความว่าริชาร์ด เอ็น. นิกสัน ได้รับตั้งแต่เป็นประธานาธิบดีลำดับที่ 37 นำการบริหารประเทศในทศวรรษ 1970

ในบทที่ 6 เป็นประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาช่วงทศวรรษ 1970 (1969-1981) ที่มีวุฒิธรรม อันตน ไม่มีความแน่นอน สหรัฐอเมริกาต้องเผชิญวิกฤติเศรษฐกิจและมีความขัดแย้งรุนแรงกับ รัสเซียและอิหร่าน

ເຈີອຣຣດນທີ 5

1. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pagcant : A History of the Republic.** (D.C. Heath and Company, 1994), p. 930.
2. Norton, Mary., **Katzman**, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G. and Tuttle, **William M. A People and A Nation : A History of the United States.** (Boston : Houghton Mifflin Company, 1986), p. 952.
3. Ibid., p. 953.
4. Ibid., p. 952.
5. Loc.cit.
6. Ibid., p. 954.
7. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** (Addison Wesley Educational Publishers Inc., 1999), p. 938.
8. Norton, Mary., **Katzman**, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 942.
9. Van Doren, Charles and **McHenry**, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** (Massachusetts: G & C Merriam Company, 1971), p. 576.
10. Ibid., p. 577.
11. **Loc.cit.**
12. Ibid., p. 585.
13. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pagcant : A History of the Republic.** p. 931.
14. **Henretta**, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** (Worth Publishers, Inc., 1993), p. 924.
15. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pagcant : A History of the Republic.** pp. 932-933.
16. Ibid., pp. 936-937.

17. Ibid., p. 937.
18. Loc.cit.
19. Ibid., p. 938.
20. Loc.cit.
21. Ibid., p. 937.
22. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History. p. 576.**
23. Loc.cit.
24. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal **American Past and Present : Volume II From 1866.** p. 916.
25. Ibid., p. 939.
26. Ibid., p. 932.
27. Loc.cit.
28. Norton, Mary., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 912.
29. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** pp. 561-562.
30. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal **American Past and Present : Volume II From 1865.** p. 933.
31. Ibid., p. 932.
32. Loc.cit.
33. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 923.
34. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 580.

35. Norton, Mary., **Katzman**, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States**. p. 908.
36. Van Doren, Charles and **McHenry**, Robert editors. **Webster's Guide to American History**. p. 579.
37. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History**. p. 921.
38. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1866**. p. 934.
39. Loc.cit.
40. Norton, Mary., **Katzman**, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States**. p. 910.
41. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865**. p. 935.
42. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History**. p. 922.
43. Norton, Mary., **Katzman**, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States**. p. 910.
44. Loc.cit.
45. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic**. p. 935.
46. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History**. p. 923.
47. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865**. p. 935.

48. Wilson, R. Jackson., Gilbert, James., Nissenbaum, Stephen., Scott, Donald., Earle, Carville., Hoffman, Ronald. **The Pursuit of Liberty : A History of the American People.** (Alfred A. Knopf, Inc., 1984), p. 876.
49. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 923.
50. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** p. 936.
51. Loc.cit.
52. Loc.cit.
53. Loc.cit.
54. Loc.cit.
55. Loc.cit.
56. Loc.cit.
57. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 582.
58. Loc.cit.
59. Loc.cit.
60. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** p. 587.
61. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 587.
62. Loc.cit.
63. Ibid., p. 588.
64. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 936.
65. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** p. 936.
66. Loc.cit.

67. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** (McGraw-Hill, Inc., 1991). p. 905.
68. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** pp. 925-926.
69. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** p. 946.
70. Loc.cit.
71. Norton, Mary., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 945.
72. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 943.
73. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 928.
74. Ibid., pp. 928-929.
75. Ibid., p. 928.
76. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 893.
77. Divine, Robert A., Breen, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1866.** pp. 946-947.
78. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 928.
79. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 893.
80. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 928.
81. Ibid., p. 929.
82. Loc.cit.

83. Loc.cit.
84. Loc.cit.
85. Van Doren, Charles and **McHenry**, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 607.
86. Ibid., p. 600.
87. Ibid., p. 602.
88. Ibid., p. 606.
89. Loc.cit.
90. **Henretta**, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 928.
91. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** pp. 897-898.
92. Van Doren, Charles and **McHenry**, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 600.
93. Ibid., p. 622.
94. Ibid., p. 620.
95. Loc.cit.
96. Ibid., p. 628.
97. Ibid., p. 610.
98. Brinkley, **Alan**., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 912.
99. Loc.cit.
100. Norton, Mary., **Katzman**, David., **Escott**, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 927.
101. Divine, Robert A., **Breen**, T.H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** p. 950.

102. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 893.
103. Norton, Mary., **Katzman**, David., **Escott**, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation :A History of the United States.** pp. 924-925.
104. Ibid., p. 925.
105. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 624.
106. Ibid., p. 625.
107. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 904.
108. Ibid., p. 905.
109. **Loc.cit.**
110. Wilson, R. Jackson., Gilbert, James., Nissenbaum, Stephen., Scott, Donald., Earle, Carville., Hoffman, Ronald. **The Pursuit of Liberty :A History of the American People.** pp. 903-906.
111. **Henretta**, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 932.
112. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 595.
113. **Henretta**, James A., **Brownlee**, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 933.
114. **Loc.cit.**
115. Ibid., p. 934.
116. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 909.
117. **Loc.cit.**

118. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 601.
119. Ibid., p.608.
120. Ibid., p. 618.
121. Ibid., p. 620.
122. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 911.
123. Loc.cit.
124. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 622.
125. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 910.
126. Ibid., pp. 910-911.
127. Ibid., p. 911.
128. Loc.cit.
129. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** pp. 950-951.
130. Ibid., p. 952.